

PREDRAG ČUDIĆ



10-75087623

PISMO

Ja živim sad na tvoju kartu
I letnjikovac se moj povija
Ko tankostruki pelen
U planini dalekoj putnik
Klanja se mojoj senci do zemlje

A prozori se otvaraju zaledeni
U polju našem od onda mrzaz pada
Na nekoj drugoj zemlji sneg veje
Na zvezdi dalekoj obezglavljen pas
Zavija na muziku Sumana.

Ja živim sad na tvoju kartu
Na crnooku pikovu damu
Sa zglobovima voštanim
Tvoj povratak u večnost
I ispraćaj ne mogu da zaboravim
Još sa starim osmehom zaustavljenim
Rešava Sfinga na klaviru tvom
Zagonetku svoje smrti.

Ja živim sad na tvoju kartu
Kao detinjstvo provodim dane
I niko drugi u pustom letnjikovcu —
Pustošo po vrtovima i mraz,
I sneg na nekoj drugoj zemlji
Dok na zvezdi laje obezglavljen pas
Sa glasom dirljivog Sumana.

Ja živim sad na tvoju kartu
Sa zvezdom na lusteru
Sa provalijama iza prozora
Sa čancima zimogroznivim na jezeru
Sa klupom kamenom u parku
I dirkama umesto prstiju
Tvoje dotrajalog klavira.

Ja živim sad na tvoju kartu
Na crnooku pikovu damu
Sa voštanim zglobovima
Sa telom mrtvim
Sa prijavom stazom preko dvorišta
Ja živim sad na tvoju kartu
I niše izgubiti ne mogu ništa.

STARI PEJZAZ 10-75088391

Pre mnogo, mnogo godina kroz mrak
Kao kroz maglu u daljini bezmernoj
Kroz lišće jablana-starca
Naziralo se zgariste od sunca, čuo se krik.

Odjekivala su polja u proleće
Ko eho što se ne pomera
Svečanom polonezom
Prebledeloga Sopena.

Pre mnogo, mnogo godina
Sa ovog istog jablana
Silazila je smrt opijena,
Smrt razdrljena, pijana —
A putevi se pred njom razilazili zapanjeni
Kao bujuće prolećne kroz šumu
Po mokrom prijavom snegu
Dolazila je smrt u sobu.

Pre mnogo, mnogo godina
Na ovom istom svetu sedeli smo
Većernje senke sa nama
I slike ove iste neodoljivo
Vukle nas sa prozora u daljinu.

SIMSIR 10-75088647

Neka svi znaju
Koliko te volim, šimšire
Kraj staze u vrtu.

A tvoje sličnosti
Sa mojom dušom
Nek zauvek tajna budu.

Nek vekovi znaju
Koliko te volim, šimšire
Kraj staze u vrtu

JESEN 10-75088903

Kao cigani što vode žutog medveda
Proveli su jesen jedne noći
Niz poljski put
Sa velikom karikom u njušci
Na lancu su proveli jesen
Tromu plašljivo i bespomoćnu.

LETO 10-75089159

Septembar oko mog srca
Na krstu male crkve u travi
Septembar peva tih
U glavi odjednom čujem
Leta što odlazi urlik.

AVGUST 10-75089415

Avgustovske trave sede
Sunce žeže, bele se
Jablanove grane
Ptica u žitu peva
Rodendansku pesmu
Moj rodendan je danas
Avgustovske trave sede
Setno savijaju glave.

MILUTIN PETROVIĆ

10-75055023
ODSIAJ ZELENOG KRAJOLIKA

1
prсну srna u goru
granu grana na suncu

2
a nekako
sve mi se ide
u polje

ovde-ovde modrice
napravljene od trave

po ledima

3
otvor na travi
propušta buba-maru

ona tumara oko moga srca
i unosi u njega
oklopljeno proleće

4
na pesmu odgovaram pesmom

ZIMSKE STROFE

1
stope u snegu su znak
da je neko ovuda prošao



2
da leptice

nema pruih snegova
prvo smo mi ledeni

ti se zoveš...
ne smeta ako potičem
iz snežnih nanosa

da leptice

3
trag čoveka u snegu

pepeo se taloži
na podlanci zemlje

izgubili smo ovo
izgubili smo ono

(pronašli smo trag)

4
svoju dužnost
ispod belih slova
zemlja vrši

čestim nabiranjem

(u pratnji dva
snežna konjanika)

pri malo
jačoj svetlosti

prskaju zvezde

5
otkriven put
(ona nema prava)

idem u šetnju
da mesec isprosim

(ona nema prava)

6
zlato na ulici
kao srne uznemirene

u šumi

podeljena je hrana
i svako je zauzeo
svoje mesto

ispod snega

7
ogromna pahuljica
koristi let
jednog goluba

da bi posetila
okolna brda

ko ima sreće
videće otapanje

velike pahuljice

8
nakit raste
na snegu
njima se hranim

hajde sa mnom
u pesmu
nakit je moj

(ona nečujno uskače)

9
mnogo mi nedostaješ
planino

vetrovi tvoji
ispod moje kože
odgovaraju na pesmu

planino uz pomoć
belih slova

(poravnjavaš se)

10
na rukama
ostaju samo

ljuske

tada su jedne
protiv drugih

11
sedeti kraj prozora
a jutro mrazno

očigledno

prvi put sam vodič
koji je zakasnio

VIDOSAV STEVANOVIĆ

POBOGU, KAKO VETAR REŽE!

Iznad ljuspastog Dunava mraz prerušen, mraz obrušen,
Kao kod zlatara prsten brušen,
Guši Frušku goru, strelimice pada ozgo,
Leđi drume-kajase, hara mozgom-rogozom, lozom,

Vrblijakom koji se travuljinom kiti, i grkljan urešen
Košavom topi. Taj pejsaž-fotomontaža, sklešten,
Sa strane beonjače-blica, ko na negativu
Bolnički kreveti, kupole i sjaj imun. Nek

Na staklu prvi ime crta! Pobogu, kako vetar reži, reže!
Ko brijač na berberskom kaišu oštren
Kad niz obraz klizne! Smeh to je kao pisak droplje
Od kog iz bunila dipaš, mašnu vežeš, gležnje

I čelo vodom pljuskaš. Ko bolesnik u nedra trućaš.
Mesečariš, prijane, i buncaš dok se od truckanja gručaš!
[Vrlo

Brzo raskriličeš prozore, kapke i pluća,
A kristali i tinje lepršate ti, ko vrapci, nepsima i grlom!

KOLUMBARIJUM-NEBO 10-75087875

Kolumbarijum-nebo, ko taman somot haljine, blešti
Dinduvom i perlom, šminkanim okom meseca. Nad
U truljoj ogradi svetluca kasni oganj. U rožnom oklopu
Ko kriv mornarski palac. Noćni gustiš preti —
[Ako!

Tad mali sam rečni parobrod, s točkovima sa strane, koji
Ne pali fenjere, a ko vodenbuba skakao je nad vodom!
Ko prazna vinska burad plutam? Dremam uz čun, hrčem
Se naduven ko žabac, hrčak! Kriči vuga i tamno šumi
Brodski lekar, stenjući ko meh i gajde, tetura na

[makadam!]

BESKONAČNA I RASPEVANA STAKLA

Bedemi, bedemi, ne klekoh li pred vama dovoljno ružan
Da ni prašina ni pelud ne htede na me
Ma bio kip, seme, kukuta!

Zidovi, moji zidovi ne stadoh li pred vama dovoljno mrtvat
Kao da kreč, malter, ženetrga i gušter
Buaju nad mojom zadiharom lešinom!

Beskonačna i raspevana stakla, ipak pune mi uši
Čitlikom i šapatom, mirisom i požudom
Podatnog bedra Izide!

